

Arrest

nr. 183 321 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Khasav-yurt, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 22 september 2006. U had uw land van herkomst verlaten omdat u in juli 2006 was opgepakt en ondervraagd over een groep jongeren die enkele dagen voordien waren gedood aan de grens met Tsjetsjenië. U had onder druk van bedreigingen en mishandelingen een schuldbekentenis getekend en was uiteindelijk vrijgekocht. Ook in 2003 en 2005 was u al twee keer opgepakt, voor ondervraging over

uw broer K. (...) (OV 5.513.731) en een buurman. Het Commissariaatgeneraal nam inzake uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 23 juli 2007. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen op 6 december 2007. Zonder het land te verlaten vroeg u opnieuw asiel aan op 18 februari 2010, 16 januari 2013 en 11 mei 2015. Telkens werd uw asielaanvraag niet in overweging genomen, respectievelijk op 9 maart 2010 en 22 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken en op 9 juni 2015 door het Commissariaatgeneraal.

Op 14 of 15 mei 2015 was u, zonder het resultaat van uw laatste asielaanvraag af te wachten, teruggekeerd naar Rusland. Enkele dagen voordien was u opgebeld door een agent van de ROVD van Khasav-yurt. In een eerste telefoongesprek was de toon vriendelijk; in het gesprek de dag nadien had hij u aangemaand naar uw familie te luisteren, zonder hierbij verdere uitleg te geven. Na dit telefoongesprek had u uw broer en oom in Dagestan opgebeld. Van hen had u vernomen dat uw zus Kh. (...) (OV 6.945.253), die eerder teruggekeerd was vanuit België naar Dagestan, opgepakt was en dat de autoriteiten haar zouden vrijlaten indien u zich bij hen zou aanmelden. U had besloten om asiel aan te vragen (om de Belgische autoriteiten op de hoogte te brengen van de situatie) en direct erna te vertrekken naar Rusland. Op de luchthaven in Moskou werd u door twee mannen in burger, volgens u FSB-agenten, opgewacht. Zij hielden uw intern paspoort in en maanden u aan om zonder stommiten te begaan, terug te keren naar Dagestan. In de ochtend van 17 mei arriveerde u thuis. Die avond kwamen twee mannen naar u thuis. Ze vertelden u dat u de dag nadien naar Makhachkala moest gaan en lieten uitschijnen dat u uw legerdienst moest doen. De dag nadien ging u naar een soort van rekruteringspost in Makhachkala. U werd er apart genomen en kreeg de belofte dat u een appartement en een functie bij de overheid zou krijgen eens uw dienst, die een jaar en acht maanden zou duren en die u zou moeten volbrengen in Oekraïne, achter de rug zou zijn. U ondertekende een contract, enkele blanco documenten, en een (onjuiste) bekentenis dat u tien jaar bij de rebellen zou hebben verbleven. Dezelfde avond vertrok u samen met een groep mannen per trein naar Rostov. Van daaruit werd u naar een legerbasis nabij Krasnodon, gelegen in de provincie Luhansk, Oekraïne, gebracht.

De dag van uw aankomst, 20 mei, had u ruzie met de bevelhebber en werd u als straf in een kleine metalen box opgesloten. U verloor het bewustzijn en werd de volgende dag wakker in een bed. Een Dagestaan, M. (...), sprak u aan en na enkele dagen ontstond er een band tussen jullie. De volgende dagen kregen jullie militaire training. Tijdens een verkenningstocht sprak u met M. (...) af om te ontsnappen. Enkele dagen later kreeg u het bericht van uw familie dat uw zus vrijgelaten was. Daarop regelde M. (...) jullie ontsnapping. Op de zevende dag van uw verblijf in de kazerne verlieten jullie ongezien de basis. Jullie gingen eerst naar Novochoerkassk, Rusland, waar een vriend van M. (...) woonde. Twee dagen later bracht deze vriend jullie tegen betaling naar Minsk, Wit-Rusland. U arriveerde er op 31 mei en huurde er een appartement. U probeerde bij de Spaanse ambassade een visum te bekomen maar de aanvraag werd geweigerd omdat uw paspoort vals bleek te zijn. Na twee weken vertrokken jullie naar Brest. Jullie wilden van daaruit illegaal naar Europa reizen. Omdat dit niet lukte, besloten jullie uiteindelijk om met de trein naar de Poolse grens te gaan en asiel aan te vragen. Na enkele mislukte pogingen konden jullie toch asiel aanvragen op 8 oktober 2015. U werd opgesloten in een gesloten centrum; M. (...) mocht doorreizen naar Warschau. Na twee maanden werd u vrijgelaten en zocht u M. (...) op. In Warschau deed u nog opsporingswerk naar uw oom, die in 1941 verdwenen was bij de verdediging van het fort van Brest. Uiteindelijk verliet u Polen in april 2016 en vroeg enkele dagen later, op 29 april 2016 opnieuw asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Uw zus Kh. (...) had op 16 november 2015 al opnieuw asiel aangevraagd in België. Uw asielaanvraag werd op 9 juni 2016 in overweging genomen door het Commissariaat-generaal.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van een document uit een archief in Warschau in verband met de verdwijning van uw oom in 1941, een bijlage bij dit document, een foto van u met een wapen, en een foto van een groep soldaten, waaronder uw oom die in 1941 vermist raakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd voor de asielinstanties in het kader van uw huidige asielaanvraag, blijkt dat u gedwongen werd door vertegenwoordigers van de Dagestaanse autoriteiten om terug te keren naar Dagestan, waar u vervolgens genoodzaakt was om in dienst te treden bij de strijdkrachten en in Oekraïne te gaan strijden. Indien u dit niet zou hebben gedaan, zou er tegen uw zus, die begin mei 2015 aangehouden was in Dagestan, een strafzaak geopend worden, waarbij zij een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar riskeerde. Zodra u nieuws zou hebben gekregen van haar vrijlating, zou u gedeserteerd zijn uit uw eenheid in Oekraïne. (CGVS V d.d.04/08/2016, p.9-10)

Hoewel u in het kader van uw huidige asielaanvraag, gevraagd naar de redenen waarom u opnieuw asiel aangevraagd hebt, enkel verwees naar het feit dat u zich genoodzaakt zag een contract te tekenen om in Oekraïne te gaan strijden en niet langer verwees naar uw vroegere asielmotieven, (CGVS V, p.9) zij er volledigheidshalve toch op gewezen dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw

aanvankelijke asielaanvraag besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bij arrest deze beoordeling en beslissing. Uw twee volgende asielaanvragen, die u inhoudelijk verbond aan uw eerste aanvraag, werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. In het kader van uw vierde asielaanvraag – die u minstens deels leek te verbinden aan uw aanvankelijke asielmotieven - werd u opgeroepen voor een gehoor door het Commissariaat-generaal maar u gaf hieraan geen gevolg, waarna het Commissariaat-generaal overging tot een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert in het kader van uw huidige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling van uw aanvankelijke asielmotieven, zodat deze gehandhaafd blijft.

Wat betreft de feiten die u in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt aangehaald, zijnde uw gedwongen terugkeer naar Dagestan en inzet in het Oekraïense strijdtoneel, dient vastgesteld te worden dat u de door u geschetste gebeurtenissen geenszins aannemelijk maakt.

Centraal in uw huidige asielrelaas staat de arrestatie van uw zus Kh. (...), die de autoriteiten in Dagestan zouden hebben aangewend om u te dwingen om terug te keren naar Dagestan en akkoord te gaan met een inzet in de oorlog in Oost-Oekraïne. (CGVS V, p.9, 11, 25)

Er werden met betrekking tot deze vermeende arrestatie echter verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende asielverklaringen, alsook tussen de verklaringen van u en uw zus in het kader van jullie huidige aanvraag.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u in het kader van uw huidige (vijfde) aanvraag verklaarde dat u reeds ten tijde van uw vierde aanvraag wist dat de autoriteiten in Dagestan met de arrestatie van uw zus wilden bereiken dat u terug zou keren naar Dagestan. (CGVS V, p.12) Echter, in het kader van uw vierde aanvraag rept u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over dit cruciale aspect van uw huidige aanvraag en dit terwijl u zelfs uitdrukkelijk gevraagd was waarom uw zus was meegenomen. (DVZ 4e AA, rubriek 15, 18, 19) Geconfronteerd met deze vaststelling, nuanceerde u uw verklaring en stelde u dat u het misschien had verteld maar dat u dit niet meer kon herinneren. U kon evenwel geen verklaring bieden voor de vaststelling waarom u geen melding had gemaakt van de “ruil” die de autoriteiten wilden bekomen indien u hiervan al op de hoogte was geweest. (CGVS V, p.31-32) De vaststelling dat u van dit cruciale aspect toen geen melding hebt gemaakt terwijl u volgens uw huidige verklaringen er wel van op de hoogte zou zijn geweest op dat moment, ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts waren uw verklaringen op enkele belangrijke punten zeer vaag en inconsistent met uw vroegere verklaringen of de verklaringen van uw zus.

Zo bleek u slechts in zeer beperkte mate op de hoogte te zijn van de vermeende arrestatie van uw zus. U gaf aan dat zij in het dorp Andi werd aangehouden en naar de MVD in Makhachkala werd overgebracht. U kon voor het overige geen concrete informatie verstrekken. U wist niet hoe haar arrestatie verlopen was, noch of zij alleen of samen met andere personen werd opgepakt. U kon evenmin met zekerheid zeggen waarom uw zus in Andi was. U gaf enkel aan dat ze zich in Dagestan bezighield met verkoop van kinderkledij en opperde dat zij misschien in Andi was om zaken te verkopen. (CGVS V, p.26-27) Wel stelde u dat zij niet in Andi woonde maar in Khasav-yurt. (CGVS V, p.27) U wist voorts evenmin hoe uw familie op de hoogte was gebracht van haar arrestatie. (CGVS V, p.28) Ondanks uw beperkte kennis van de feiten zou u niet hebben geprobeerd om hierover meer te weten te komen. Noch met uw zus, noch met uw broer zou u deze feiten hebben besproken. (CGVS V, p.26)

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de aanhouding van uw zus ook inconsistent met haar eigen verklaringen. In het kader van uw vierde asielaanvraag had u nog verklaard dat uw zus bij een zuiveringsactie werd aangehouden en dat er samen met haar nog drie andere personen werden meegenomen. (DVZ 4e AA, rubriek 15) Zoals eerder aangehaald, stelde u eveneens dat uw zus niet in Andi woonde. (supra) Deze verklaringen zijn niet te rijmen met deze van uw zus. Zij gaf immers aan dat zij al geruime tijd voor haar aanhouding bij een vriend in Andi was ingetrokken, nota bene omdat zij na haar terugkeer vanuit België in Khasav-yurt al gevisieerd was. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij samen met drie andere personen werd gearresteerd. (B. Kh. (...), 2e AA - CGVS, p.4-5, 6, 8, 11)

Voorst legden u en uw zus ook vage en weinig consistente verklaringen af over de manier waarop u en uw familie zouden hebben vernomen van haar arrestatie. Uw zus verklaarde dat u waarschijnlijk op de hoogte raakte van haar arrestatie nadat de autoriteiten u zelf gecontacteerd hadden. Zij stelde hierbij uitdrukkelijk dat u noch iemand anders van de familie voordien op de hoogte was geweest. Volgens uw zus zou u uw oom op de hoogte gebracht hebben. Iemand zou dit aan haar verteld hebben. (B. Kh. (...), 2e AA - CGVS, p.11) U schetste dan weer een ander verloop van de feiten. In het kader van uw huidige aanvraag verklaarde u dat u twee maal gebeld was door een medewerker van de ROVD in Dagestan maar dat deze niets zou hebben gezegd over de arrestatie van uw zus. Hij zou u enkel aangemaand hebben naar uw familie te luisteren. (CGVS V, p.10, 11, 12) Uw oudste broer, Kha. (...), zou u niets

hebben willen vertellen. uiteindelijk zou u van uw broer Khu. (...) vernomen hebben dat uw zus aangehouden was en de ordediensten haar wilden "ruilen" voor u. (CGVS V, p.12) Niet enkel valt uw versie van de feiten bezwaarlijk te rijmen met deze van uw zus, zij is evenmin consistent met uw verklaringen in het kader van uw vierde aanvraag. Toen verklaarde u immers dat uw broer Kha. (...) u op de hoogte bracht van de arrestatie van uw zus. (DVZ 4e AA, rubriek 15)

De vaststelling dat uw verklaringen omtrent de aanhouding van uw zus, een kernelement in uw asielrelaas, zeer vaag en op sommige punten tevens inconsistent zijn met uw eerdere verklaringen of de verklaringen van uw zus, en uw manifeste gebrek aan interesse in deze feiten ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw relaas en de door u verklaarde vrees voor uw leven, vrijheid of fysieke integriteit wordt nog verder ondermijnd door bijkomende inconsistenties omtrent uw terugkeer naar Dagestan en uw verblijf in Oekraïne.

Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal in eerste instantie dat uw intern paspoort werd afgenomen in Krasnodon, Oekraïne. Dit was het paspoort dat u in 2006 meenam uit Rusland. (CGVS V, p.5-6) In Krasnodon was u beland nadat u via Moskou was teruggekeerd naar Dagestan, van waar u naar Oekraïne was gestuurd. Dit valt echter niet te rijmen met uw latere verklaring als zouden twee FSB-agenten op de luchthaven van Moskou, toen u arriveerde uit België, uw intern paspoort hebben ingehouden en u in de plaats een document hebben gegeven waarmee u zich kon verplaatsen. Uw intern paspoort zou u niet meer teruggekregen hebben. Dit vervangdocument kon u opmerkelijk genoeg niet neerleggen. U zou het in Novochoerkassk vernietigd hebben. (CGVS V, p.15, 25-26) Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, aangezien het inhouden volgens één versie van de feiten zou hebben plaatsgevonden in Oekraïne.

Ook over uw periode op de legerbasis in Krasnodon waren uw verklaringen inconsistent. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u nog verklaard dat u twee weken op de basis was geweest. (DVZ 5e AA, rubriek 14) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u er slechts zeven dagen was. (CGVS V, p.21) Ook verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bij uw aankomst een woordenwisseling had gehad met de commandant, waarna er fysiek geweld op u werd gebruikt en u in een kelder geplaatst werd. De discussie ging volgens u over het feit dat er "mensen verdwijnen". (DVZ 5e AA, rubriek 21) Ook voor het Commissariaat-generaal maakte u melding van een woordenwisseling op de dag van uw aankomst, waarna u in een kelder opgesloten zou zijn. Hier gaf u in eerste instantie aan dat u enkel in algemene zin had gevraagd of ze "geen medelijden [hadden] met deze jonge mensen". Later gaf u nog aan dat u ook gevraagd had aan de commandant waarom zijn zoon daar niet was. Er zou nadien geen andere discussie meer geweest zijn. (CGVS V, p.19, 29-30) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, kon u niet bevestigen of u had gesproken over verdwijningen. Ook toen u gevraagd werd wat u dan zou hebben bedoeld met 'verdwijningen', gaf u slechts een vaag en ontwijkend antwoord. (CGVS V, p.30)

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw terugkeer naar België inconsistent waren. Toen u in eerste instantie werd gevraagd hoe lang u in Polen had verbleven (nadat u uit Oekraïne gevlucht was), antwoordde u dat u twee maanden in een gesloten centrum zat en direct na uw vrijlating naar België was gereisd. (CGVS V, p.8) Gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) en waaruit blijkt dat u op 8 oktober 2015 asiel aanvraag in Polen, en gelet op uw verklaring als zou u direct bij uw aanvraag naar een gesloten centrum zijn gebracht (CGVS V, p.8), zou dit betekenen dat u in ergens in december 2015 vrijgelaten werd en naar België ging. Dit is echter inconsistent met uw latere verklaring als zou u pas twee à drie dagen voor uw laatste asielaanvraag in België aangekomen zijn. (CGVS V, p.8) U vroeg immers asiel aan op 29 april 2016. Geconfronteerd met de discrepantie in uw verklaringen, stelde u dan weer dat u na uw vrijlating uit het gesloten centrum nog een tijd bij M. (...) in Warschau verbleef. (CGVS V, p.8) Dit is echter in tegenspraak met uw aanvankelijke verklaring als zou u direct naar België zijn gekomen na uw vrijlating (supra). Deze discrepantie ondermijnt niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, zij doet ook sterk het vermoeden rijzen dat u reeds geruime tijd voor uw asielaanvraag terug in België was aangekomen waardoor deze aanvraag laattijdig zou zijn, hetgeen op zich een tegenindicatie is voor een reële nood aan internationale bescherming.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de door u voorgehouden problemen – met name uw gedwongen terugkeer naar Dagestan en gedwongen uitzending naar Oekraïne – geenszins aannemelijk maakt.

De door u neergelegde foto, waarop u staat afgebeeld met een wapen en in camouflagebroek, (stuk 3) kan de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Uit de foto blijkt niet waar, wanneer en in welke omstandigheden ze is gemaakt. Bovendien kan een dergelijke foto tevens eenvoudig in scene gezet worden. De bewijswaarde ervan is dan ook uiterst beperkt.

Wat betreft uw beweringen, ten slotte, als zou de bron van de problemen die uw familie heeft gekend, liggen in het feit dat de broer van uw vader in 1941 had deelgenomen aan de verdediging van het fort

van Brest en hierbij vermist was geraakt; dat uw vader geprobeerd heeft hem op te sporen; en dat uw vader vergiftigd zou zijn op veertigjarige leeftijd (DVZ 5e AA, rubriek 15) dient opgemerkt te worden dat deze geenszins volstaan om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming vast te stellen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw stelling als zou uw vader vergiftigd zijn op geen enkele wijze staft met enig document. Bijgevolg betreft het hier louter een blote bewering. Er kan bovendien, gezien het zeer grote tijdsverloop (waarin o.a. de val van de Sovjet-Unie plaatsvond), bezwaarlijk ingezien worden hoe het feit dat uw oom in 1941 vermist raakte, heden nog gevolgen zou kunnen hebben voor u of uw familie. U toont alvast zelf geen concreet verband aan tussen de verdwijning van uw oom en de dood van uw vader, noch legt u in concreto uit hoe dit heden, ruim zeventig jaar na dato, zou leiden tot een bedreiging van uw leven, vrijheid of fysieke integriteit. Gevraagd naar een verband met uw asielaanvraag, stelde u enkel in algemene zin dat uw gezin "al heel lang werd geïsoleerd". Uit uw verklaringen blijkt dat het louter een vermoeden is van uwvader dat de dood van uw vader verband houdt met de zoektocht naar zijn broer. (CGVS V, p.33) Uit het door u neergelegde document en de bijlage uit het archief van Warschau (stukken 1 en 2), blijkt dat een soldaat genaamd Baysoltakov Sultan vermist was sinds september 1941. Er blijkt echter niet uit dat het om uw oom gaat, noch dat uw vader een onderzoek naar hem voerde. (DVZ 5e AA, rubriek 15, 17) De foto van een aantal soldaten waaronder uw oom (CGVS V, p.33), bevat geen informatie die betrekking heeft op uw beweringen. Bij gebrek aan overtuigende verklaringen die wijzen op een verband tussen de verdwijning van uw oom, de vermeende zoektocht van uw vader, het overlijden van uw vader en een actueel risico in uw hoofde, kan er dan ook niet besloten worden tot een reële nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïsoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer een summier overzicht geeft van data van enkele van de van haar afgenomen verhoren en oppert dat vermeende tegenstrijdigheden en discrepanties tussen haar verklaringen en deze van haar zus Kh. werden vastgesteld, oordeelt de Raad dat deze vorm van verweer niet in het minst afbreuk doet aan de talrijke door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag, die terecht verhinderen hieraan enig geloof te hechten.

2.2.4.1. Verzoekende partij werpt op, onder verwijzing naar stukken gevoegd bij het verzoekschrift, dat verwerende partij geen melding maakt van haar relaas voorgehouden ten aanzien van de Poolse asielaanvragers in februari 2016 te Warschau, waaruit duidelijk blijkt dat zij de grens tussen Polen en Oekraïne is overgestoken. Verder wijst zij erop dat haar zus Kh. reeds sedert november 2015 weer in België verbleef en zijzelf sedert 8 oktober 2015 in Polen werd opgesloten, dit gedurende meerdere maanden, waardoor zij niet konden samenspannen om een zogezegd ongeloofwaardig asielaanvraag uit de mouw te schudden. Tot slot benadrukt verzoekende partij dat zij een ticket boekte om te vliegen tussen Moskou en Minsk, hetgeen niet werd benut daar haar zus op dat ogenblik nog niet in vrijheid was gesteld.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de terugkeer naar Dagestan en de mogelijks gevolgde route op de heen en de terugweg op zich geen punt van discussie vormen. Wel worden de gegevens dat verzoekende partij door vertegenwoordigers van de Dagestaanse autoriteiten werd gedwongen om terug te keren naar Dagestan, waar zij vervolgens in ruil voor de vrijlating van haar zus genooddaakt was om in dienst te treden bij de strijdkrachten en in Oekraïne te gaan strijden, op basis van talrijke tegenstrijdigheden en onwetendheden als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden *in concreto* ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

Verder oordeelt de Raad dat daar waar verzoekende partij oppert dat zij en haar zus niet hadden kunnen samenspannen omdat haar zus reeds sedert november 2015 in België verbleef en zijzelf sedert

8 oktober 2015 voor meerdere maanden opgesloten zat in Polen, dit verweer niet uitsluit dat een fictief relaas reeds lang op voorhand kan zijn afgesproken en geënceneerd en dat dit betoog van verzoekende partij geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststelling van verwerende partij dat er zich tegenstrijdigheden en inconsistenties voordoen tussen beider verklaringen.

2.2.5. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent het ogenblik dat verzoekende partij vanuit Polen naar België zou zijn gekomen, is de Raad van oordeel dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 augustus 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet geloofwaardig is, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT